



ЕРУСАЛИМ И ОХРИД - ГРАДОВИ НА ВЕЧНОСТА

Често се вели дека историјата на човештвото е оградена со сидови. Меѓу нив, три заземаат посебно место: Кинескиот сид, граница меѓу цивилизацијата и вар-варството; Берлинскиот сид, сведоштво за една умисла да се пресече живото европско ткиво на два дела; и Сидот на плачот, симбол на секојдневната сред-ба на Евреите од целиот свет со својата судбина.

Во Ерусалим, западниот сид, наречен од британската ман-да-торска управа како „Сид на плачот“, поради секој-дневните, честопати со солзи накапени моли-тви на Евреите свртени со лицата кон сидот, се смета за последен остаток за најголемото свети-лиш-те во јудеизмот. Тоа е храмот кој на едно возвишение во Еру-салим го изградил Соломон, синот на кралот Давид, пред 3.000 години.

При посетата на Ерусалим се уверивме дека тој е исто-рис-ка крстосница на многубројни свети места; со посебна архитектура обли-кувана исклучително од ерусалимски камен ваден од пусти-ната со конфи-гурација на мали ритчиња од чии ви-со-чинки може да се види Мртвото Море. Инаку, уште од времето на Британците пос-тои за-кон со кој се регу-лира изградбата на сите згради, куќи и други об-јек-ти, да бидат исклучително со бел делкан камен.

Ерусалим е град на вечните убавини и на светите места. Низ милениуми населението на Ерусалим, но и тие што доаѓале и доаѓаат да му се поклонат, го воспевале и го воспеваат како град на вечноста, како центар на светот, како главен град, како град со голема политичка моќ...

Според тоа тој има повеќе имиња што му се дадени во Светото писмо, во Мојсиевите записи и во литературата. Израелците го нарекуваат Јерушалаим, од каде потекнува и денешното негово име - Ерусалим, што значи „град на мирот“. Меѓутоа, за постоењето на Еру-салим - местото на Христовите маки, смртта и вос-крес-нувањето, во текот на последните два миле-ниума не е врзан поимот мир.

Ниту на едно свето место во светот не потекле толку потоци крв како овде. Ни-ка-де толку жестоко не се воделе борби, никаде толку гневно не се мразело и напаѓало како во овој свет град што е сместен на студените и сиви карпи на планината Јуда. Трите светски религии - еврејската, христијанската и муслиманската, од градот напра-виле центар на раздорот. Истовремено, никаде не се кажале толку многу молитви како во Ерусалим.

Вечниот Ерусалим

Приказната за Ерусалим почнува кога моќниот крал Давид го купил ридот над градот. Целта му била да изгради свет храм каде што би бил сместен Заветниот ковчег во кој се чувале плочите со Десетте Божји заповеди што Господ, преку Мојсеј, им ги објавил на децата на Израел. На кралот Давид, моќниот творец на првата еврејска држава, сепак, не му било дозволено да го изгради храмот, не-говите ра-це биле кржави. Таа света должност ќе стане ама-нет на неговиот син Соломон.

Уште од Мојсеј, од колено на колено се пренесувал споменот на илјадниците Евреи кои останале затрупани под камењата на египетските пирамиди. Градењето на светиот храм како трајно седиште на Заветниот ковчег, би требало да биде паметник за годините на ропството, но и решеност ни-когаш повеќе да не се градат кули за туѓите господари или бесконечно да се талка по пустините.

Со храмот, Евреите се пронаоѓаат самите себеси, на својата земја, под сенката на светилиштето кое ќе биде печат на нивниот сојуз со Бога. Градот Еру-са-лим станува

икони и ракописи и многу други споменици од културата, антиката, религијата, науката, хидробиологијата и архитектурата. Затоа со право Охрид е наречен бисерот на Македонија.

Пишува: СЛАВЕ КАТИН